

ДЖОДЖО МОЙС МЕЖДУ РЕДОВЕТЕ

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2017

chitanka.info

— Имам проблем — каза мъжът.

— Всички, които идват тук, имат проблем — каза Франк.

Мъжът преглътна.

— Свързан е с жена.

— Обикновено е така — каза Франк.

— Тя... твърди, че сме имали връзка — каза мъжът.

Франк се облегна на стола си и допря върховете на пръстите си. Обичаше да го прави, откакто последната му секретарка му беше казала, че му придава интелигентен вид.

— Да. Обикновено така казват.

Аз седях в ъгъла и местех поглед между кафето си и лицето на мъжа, опитвайки се да реша кое е по-тъмно. По-тъмно от карамел „Вертер’с ориджинал“. Дори по-тъмно от шоуто „Истинските домакини“. Това приличаше на дневна телевизия. И тогава ме осени кой беше.

— Никаква връзка не съм имал! — заяви Деклан Травис, бившият водещ на сутрешния блок, и изгледа първо Франк, а после и мен. — *Наистина*. Не съм имал.

Франк кимна. Обикновено го правеше на този етап. Кимването едновременно показваше съгласие и намекваше, че истината не е от съществено значение в случая. Никой не идваше в кантората на „Франк Дигър и сътрудници“, ако нямаше нещо за криене.

— И какво искате от нас, господин Травис?

— Вижте, аз съм семеен човек. Репутацията ми се гради на образа ми на почтен човек. Намирам се в много деликатен етап от кариерата си. Вашата работа е да се грижите за репутацията на хората. Е, искам да направите така, че това да изчезне. Не мога да позволя да стигне до вестниците.

Франк бавно се извърна към мен и повдигна вежда.

— Вестниците са последната ви грижа — казах аз.

— Бела е нашият компютърен спец. Извинявай — дигитален мениджър — обясни Франк.

— Репутацията е проблем на интернет в наши дни. Смъртта идва в пиксели. Това е съвсем нов свят.

Деклан Травис примигна насреща ми. Беше предположил, че съм секретарката.

— И така, господин Травис — казах аз, докато си отварях лаптопа. — Искам да ми кажете всичко, което знаете за тази жена. Имейл, профил в *Туитър*, *Фейсбук*, *Снапчат*, *Уотсап* — всичко.

Той ме погледна, сякаш му говорех на полски. Обикновено така ставаше.

Според Травис всичко започнало преди няколко седмици. Синът му, тийнейджър, който обичал да си играе с компютри, както се изрази той, случайно написал името на баща си в Гугъл и попаднал на млада жена, която имала доста за споделяне. Името ѝ в *Туитър* беше *@Блонд_Бека*. Профилната ѝ снимка представляваше само две сини очи и изрусени кичури на бретона. Беше невъзможно да се намери по-голяма нейна снимка. Прегледах по-старите ѝ постове в Туитър.

„Деклан Травис: Не е примерният съпруг, за който се представя.“

„Бях любовница на Деклан Травис две години. Защо никой не ми вярва?“

„Той обича да се представя за примерен съпруг и баща, но е мръсен, лъжлив секс маниак. Използва ме и съсипа живота ми.“

— Какво мислиш? — Франк застана зад гърба ми и се вторачи в екрана ми.

Намръщих се.

— Трудно е да се каже, без да имам истинското ѝ име. Ще си пиша с нея и ще видя дали мога да разбера какво става. После ще помисля как да я дискредитирам.

Франк присви очи и избърса няколко трохи от чипс от екрана ми.

— Мислиш ли, че казва истината?

Вторачих се в постове на *@Блонд_Бека*. Определено имаше някаква цел.

— Не съм сигурна, че той казва истината.

Направих си нов профил в *Туитър* под името Алексис Керингтън^[1]. Това ми е любим псевдоним: никой, който е достатъчно млад, че да прекарва времето си в социалните медии, не знае коя е тя. После ѝ изпратих съобщение: „Защо да ти вярваме?“.

Отговорът дойде след минути.

„Защо да лъжа? Не е на телевизионния екран повече от две години, освен това е поне двайсет години по-стар от мен!“

Имаше резон.

„Тогава за какво е всичко това? — написах аз. — Пикантна история? Защо направо не я продадеш на жълтите вестници? Можеш да изкараш поне двайсет хилядарки.“

„Не искам пари — отговори тя. — Искам само истината да излезе наяве. Той ме съблазни, обеща ми, че ще бъдем заедно, а после просто ме заряза. Той е лъжец. Той е...“ Тук вече й свърши мястото. Но схванах същината.

Имаше тринайсет хиляди последователи. Проверих статистиката: рояха се непрекъснато; били са шест хиляди само преди пет дни.

— Положението не е никак розово — казах на Франк. — Не иска пари.

— Всички искат пари — отвърна той.

— Не и тази жена. Казах й, че може да получи двайсет хилядарки, но тя не се интересува.

Той изруга под нос.

— Значи, имаме проблем. Виж дали не можем да я накараме да замлъкне. Ако не, минаваме на следващо ниво.

Травис се обади същия следобед. От два жълти вестника звънили да питат за слуховете. Вестниците обожават *Твитър*; няма значение, че денят е беден откъм новини, ако можеш да напишеш как Кери Катона и червенкосата от риалити шоуто „Мейд ин Челси“ се разкъсват една друга в сто и четиридесет символа. Трябваше им само заглавие от сорта на: „Деклан Травис в загадъчна афера“, и ето че разполагаха с основание за статия от петстотин думи и оправдание да сложат снимка на риалити звезда със замъглено лице.

— Устроили са лагер пред вратата ми! — развика се той по телефона. — Жена ми направо откачи. Децата не ми говорят. Агентът ми казва, че това съсипва шансовете ми в преговорите с Втори канал на Ай Ти Ви. Трябва да направите нещо.

— Ще подготвим изявление — успокоих го аз. — Ще отречем всичко и ще заплашим със съд всеки, който твърди нещо различно. Освен това, вече ви създадохме профил в *Твитър*. Ще го използваме, за да публикуваме позитивни послания, снимки на семейството ви. И

вече сме близо до това да научим коя е *Бека*. Но, господин Травис... — направих пауза аз. Честно казано, не беше трудно — току-що си бях отворила пакетче чипс с бекон и ароматът беше направо упойващ.

— Какво?

— Наистина ли ни казвате всичко? Ако не сме наясно с цялата картина, не можем да водим тази битка вместо вас.

Гласът му изтъня.

— Истината ви казвам. Нямам представа коя е тази жена. Или защо се опитва да съсипе живота ми.

Не знам защо, не му повярвах. Не че няма такива девойки, с техните изкуствени коси и обувки на стриптийзърки, толкова отчаяно търсещи внимание, че биха казали, че са спали с целия отбор на „Манчестър Юнайтед“ само за да станат известни за две седмици, за няколко снимки на корицата на „Инкуайърър“ и участие в риалити шоу. Но тази *@Блонд_Бека* беше различна. Досега не бях попадала на човек, който да държи само на „истината“. Това ме притесняваше.

До вечерта последователите ѝ вече бяха станали двайсет и осем хиляди.

Пратих ѝ лично съобщение. Написах: „Приятелка съм на Деклан. Не вярвам, че е спал с теб. Той е добър човек“.

„Той иска хората да си мислят така за него. Имам доказателство.“ Изчаках. „На левия си хълбок има белег с формата на главата на Извънземното на Спилбърг.“

Когато споделих тази подробност с Деклан, лицето му направо побеля.

— Може да е всеки — запелтечи той. — Може да е масажистът ми. Или жената, която ми слага изкуствен тен.

А после му казах и другия отличителен белег, при споменаването, на който веждите на Франк скочиха до косата му и той заяви, че *вероятно е прекалено рано през деня за подобни приказки, много благодаря, Бела*, и изведе господин Травис навън да пийнат по едно.

Деклан Травис се превърна в кошмар за „Франк Дигър и сътрудници“. Вестниците излязоха с историята на следващия ден. „Господин Идеалният водещ в драматична афера“ беше едно от заглавията, а друго: „Съпругата напуска семейния дом с мрачно лице“. Друго просто казваше: „Лъжецът Деклан?“, и представяше избрани кадри от сутрешното му предаване. В които преобладаваха момичета по бански.

— Имаме четирийсет и осем часа, преди масовите вестници да подхванат историята — каза Франк, като се почесваше по главата.

Те щяха да публикуват статии със заглавия като: „Защо на мъжете им е толкова трудно да останат верни на половинката си в наши дни?“, като оправдание за преповтарянето на по-пикантните подробности, вече публикувани в жълтите издания. Травис междувреме беше на ръба на сърдечен удар. Дъвчеше таблетки „Валиум“, сякаш са бонбони. Агентът му ни се обаждаше по четиринайсет пъти на ден. @Блонд_Бека вече имаше петдесет и четири хиляди последователи. Бях прекарала два дни в създаването на фалшиви профили в *Твитър*, за да я опровергая. Франк ме изглежда.

— Това е код червено — каза той.

— Ще плати ли? — попитах аз.

— О, сега ще плати — заяви Франк.

Обадих се на Бъз.

— Трябва да проследиш един профил — прошепнах аз. — Обичайните условия.

Три часа по-късно, когато ми върна обаждането, си записах адреса в тефтера. После се облегнах на стола и се вторачих в написаното.

Тя беше на линия същия следобед. Седях в колата си и отворих *Твитър* на телефона си.

„Здрасти, Бека“, написах ѝ аз.

„Сега вярваш ли ми?“, написа тя.

„Да. Вярвам ти, че си спала с Деклан Травис. Може би ще поговорим още малко за това?“

„Казах ти. Не искам да се свързвам с вестниците. Не ме интересува какво казват те.“

„Нямах предвид вестниците — написах аз. — Излез до колата ми. Паркирала съм пред дома ти.“

Сали Травис беше от блондинките, които някога са били наричани „дяволити“, беше преминала през „апетитни“ и сега можеше да бъде описана като „добре запазена и вероятно тайничко желана за кратко от председателя на голф клуба“. Отвори вратата на колата ми, изчака да изтръскам трохите от чипс от предната седалка и седна.

— Трябваше да направя нещо — каза тя. Запали цигара с перфектно поддържаните си ръце и издуха перфектно оформено кръгче дим. — Свършено е с него. От шест месеца не е получавал друго предложение, освен за „Домашни любимци в беда“ и празничната корица на „Антиките на Антеа“.

— Той не знае ли, че стоите зад това?

— Разбира се, че не знае — каза тя с измъчен глас. — Тъп е като талпа, милият ми. Ако знаеше истината, щеше да се издаде още преди седмици. Просто си мислех, че така можем да му вдигнем малко рейтинга, да го направим... по-вълнуващ. Нали разбираш, актуален.

Вперих поглед в нея.

— Той ще се побърка от тревога.

Бека присви очи.

— Знам, че ме мислиш за ужасна жена. Но виж... току-що говорих по телефона с агента му. Само тази сутрин сме получили покана за участие в „Споделено с всички“ и две ексклузивни интервюта в неделя. А най-хубавото е, че от сутрешните предавания отново го търсят. Той обожава това.

Тя се усмихна леко.

— О, знам, че сега е леко стреснат, но аз ще кажа всичко на децата. А след като види какво се е получило от всичко това, ще бъде на седмото небе от щастие.

Издиша и издуха ново перфектно кръгче дим през прозореца.

— Освен това не може по цял ден да ми се мотае вкъщи, Бела. Направо ме подлудява.

Тя се извърна към мен.

— Какво? — попита тя.

Под обувките ѝ с висок ток изхрущя парченце чипс с бекон.

— Предполагам, че не си търсиш работа? — попитах аз.

Върнах се в офиса към четири. Движението по шосе МЗ беше ужасно, но не ме притесняваше. Пеех с любимия си диск в колата, изядох два пакета чипс с вкус на лук и туршия и разсъждавах над деликатните и сложни нюанси в голямата любов. Това не беше тема, която се появяваше често в моята работа.

Двете със Сали Травис бяхме разговаряли още половин час след това. Бяхме се разбрали, че @Блонд_Бека ще изчезне също толкова внезапно, колкото се беше появила. Деклан щеше да си остане в блажено неведение. Никой нямаше да може да му припише каквото и да било, но лекият намек за брачно бунтарство нямаше никак да му навреди на домакините в телевизионната аудитория. И щяхме да публикуваме статия на четири страници в следващия брой на списание „ОК!“ със заглавие: „Деклан и Сали Травис: По-близки от всякога след двайсет години брак“. Съпругите щяха да я прочетат от съчувствие към Сали. Мъжете им щяха да прегледат написаното с лека завист към него, че още го може. Бях се обадила на свой познат, а списанието и те с готовност се бяха съгласили. Дори и само хонорарът от тях щеше да покрие разноските на „Франк Дигър и сътрудници“.

Влязох в офиса на Франк, без да чукам, и седнах на кожения диван.

— Може да се каже, че Деклан и Бека вече не са проблем. Той трябва само да си седи кротко и да чака предложения за развитие на кариерата си. — Кръстосах крака върху стъклената му ниска масичка с престорено безразличие. Трябваша ми няколко минути, докато забележа, че шефът не изглежда доволен. — Какво има?

— Не слушаш ли проклетото радио?

— Не — отвърнах. — Развалено е. Защо?

Франк отпусна глава върху ръцете си.

— Не можах да го спра.

— Да го спреш? — попитах аз. — Франк, не разбирам. Какво става?

— Не можах да го спра да не проговори. — Франк поклати глава отвратно. — Беше права от самото начало, Бела. Преди малко Деклан Травис излезе по телевизията и си призна за тригодишната афера с гримьорката си.

[1] Героиня американски телевизионен сериал „Династия“, пресъздадена от актрисата Джоан Колинс. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.